

tilveie, som jo foruden modus vivendi, hvad det Økonomiske angaar, er en fuld Betryggelse for, at rolige og ordnede Tilstande blive oprettede. Jeg kan kun vedblivende anbefale Lovforslaget til det høie Things Vedtagelse, idet det efter min fulde Overbevisning ikke alene giver det Fornødne, men ogsaa det tilstrækkelige Grundlag for, at St. Croix igjen kan løfte sig fra den misære, hvortil den er sunket ned.

Th. Nielsen: En fortsat Diskussion efter en større Maalestik vil vistnok neppe bringe større Klarhed tilveie end den, vi allerede have, og jeg skal derfor kun gjøre et Par Bemærkninger. Den høitærede Minister bemærkede, at ligesaa mange Ræger, som kom til at besatte sig med en Patient, ligesaa mange Raad blev der givet, og man kan jo sige, at naar Uheld indtraffer, saa forholder det sig omtrent paa samme Maade, nemlig at ligesaa mange, der granske over Uheldet, ligesaa mange forskellige Meninger har man om, hvad Aarsagen er. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Stürup) var fuldt paa det Rene med, at Sukkerfogeriets Uheld bestod deri, at de Folk, som havde besatt sig med den Spekulation — som han kaldte det — ikke havde forstaaet sig noget derpaa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Øvermoes) var derimod af den Mening, at det var Folkethinget, som var Skyld deri, fordi det i 1875—76 skjød alt Ansvar fra sig. Jeg troede dog virkelig ikke, at Folkethinget egentlig skulde paatage sig noget Ansvar for Administrationen. Naar man har givet en Lov, saa er det jo dog Administrationen, som har Ansvaret for Lovens Udførelse. Dersom det ærede Medlem derimod sigtede til, at vi havde taget den Garantibestemmelse, som iforveien stod i Loven, ud af Loven, saa tog han fuldstændig feil. (Øvermoes: Nei!) Ja, men saa kan det ærede Medlem ikke komme med denne Paastand, thi Folkethinget satte jo tvertimod Ansvarsbestemmelsen for Finansministeren ind i Loven, en Bestemmelse, som ikke var der iforveien. Man var jo tvertimod ikke tilfreds med, at Sukkerfogeriet derovre skulde have Ansvaret — hvilket det skulde efter Lovforslaget —, men man hævdede, at naar der skulde gives et lignende Tilbud som det, der blev forlangt, nemlig et Tilbud af 1 Million Kroner, saa skulde der ogsaa være et Ansvar herfra, og det naar netop det, som man satte ind i Lovforslaget. Jeg skal i saa Henseende henvisse til, at Lovforslaget er uden al Garanti, hvorefter det ærede Medlem vil kunne erkynnde sig ved at læse i Tillæg A, Sp. 1354, men da Lovforslaget forlod dette Thing, var der blandt andre Bestemmelser ogsaa indsat den: „Finansministeriet udnævner en Kommission af to Medlemmer, som paa dets Vegne og overensstemmende med de Instruktioner, som Ministeriet har at meddele den i saa Henseende, udøver den Kontrol med

Foretagendets Sværfsattelse, som efter nærværende Lov tilkommer Finansministeriet.“ Altsaa, vi satte netop en Ansvarsbestemmelse ind; men jeg forstaa meget vel, hvorfor det ærede Medlem har denne Opfattelse; han husker tilbage til 1878. Dengang var der ganske rigtig her i Thinget en Del Medlemmer — jeg hørte ikke til dem, men det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) var Ordfører for dem —, som vilde lægge hele Ansvaret over paa Sukkerfogeriet og tage det bort fra Ministeriet. Det er sikkert nok dette, som det ærede Medlem har tænkt paa; men han tog altsaa feil, naar han mente, at det var i 1876, at Folkethinget skjød Ansvaret fra sig. Nei, det vedtog tvertimod en Lov, i hvilken det indsatte en Bestemmelse, der lagde Ansvaret og Kontrolten over paa Finansministeriet. Folkethinget har altsaa i saa Henseende ikke forskyldt Noget. Forresten skal jeg til Overflod minde det ærede Medlem om, at det netop i 1878 blev gjort gjældende særlig fra min Side og fra det Antal Medlemmers Side, for hvilket jeg var Ordfører, at man maatte bebreide Ministeren, at han ikke havde udøvet denne Kontrol saaledes, som man efter Loven havde ventet, at han burde og skulde udøve den. — Den høitærede Minister bemærkede, at man kunde ikke tale om Selvstyrelse paa St. Croix, fordi der er sat en Bestemmelse ind i Kolonialloven, der siger, at man kan herfra bestemme, hvormeget der skal ydes til Statens Fornødenheder. Jeg skal dertil bemærke, at denne Bestemmelse lyder paa de almindelige Statsfornødenheder, altsaa ikke de særlige. Det er naturligtvis Statens Styrelse i sin Almindelighed, Høffet, Civilisten og den øverste Ledelse, det er kun de almindelige Statsfornødenheder. Koloniallovens Motiver — og Kolonialloven er jo forelagt af selve den daværende Regering — gaa udtrykkelig ud paa, at Derne skulle i finansiel Henseende passe sig selv, for at faae Selvstyrelse. Loven er derfor i mange Maader ikke blot et Aftryk af vor egen Grundlov. Den hjemler dem de almindelige Rettigheder, som Grundloven her hjemler, og Motiverne begrunde fra den ene Ende til den anden hele dette Forhold netop ved, at Derne skulle have Selvstyrelse, saa denne Paragraf, set i sin Sammenhæng med Loven saavel som med de Loven ledsgående Motiver, vil tilstrækkelig vise, at det netop er Meningen, at Derne skulle passe sig selv i finansiell Henseende. Jeg har forøvrigt ikke sagt, at vi skulle ubetinget blive ved Kolonialloven, jeg har egentlig ikke sagt hverken det One eller det Andet i saa Henseende. Jeg har kun sagt, at dersom man skulde gaa til denne Lov, troede jeg, at man helst maatte komme til en Suspension af Kolonialloven. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Øvermoes) har bemærket, at det fulgte ikke med Nødvendighed deraf. Jo, det følger forsaavidt med Nødvendighed deraf, naar man holder sig til de Aarsager, som dengang frembragte Loven og endvidere hol-